

Rakúsko, 24. apríl 1945

Zabávali sa celé hodiny.

Delá Spojencov mohli dunieť ani nie tridsať kilometrov na západ, ale títo muži v elegantných uniformách Hitlerovej mládeže popijali, akoby sa nemali dožiť zajtrajška.

Od vlhkých kamenných stien sa odrážali vlastenecké piesne – *SS Marschiert in Feindsland*, známa aj ako *Diablova pieseň* – bola dnes najobľúbenejšia. Znova a znova vyspevovali verše:

*SS pochoduje na nepriateľské územie
a spieva Diablovu pieseň...
Bojujeme za Nemecko,
bojujeme za Hitlera...*

Pivové krígle boli už dávno prázdne, ale tvrdý alkohol stále tiekol, trieskali na holé drevené stoly pohár za pohárom a ten hluk sa odrážal od drsných stien ako výstrely.

Hoci generál SS Hans Kammler – muž s tvárou jastraba, prepadnutými očami a blond vlasmi začesanými dozadu z vysokého čela – predstieral, že je v povznesenej nálađe, vypil ledva kvapku.

Prenikavým pohľadom blúdil po rozľahlom priestranstve osvetlenom desiatimi lampášmi. Hoci vzácny zjav

zbrojného systému, ktorý bol utajený v útrobach tejto hory, sa pýšil elektrinou, pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami prívod elektriny prerušili a mašinériu zavreli – preto tam dnes blikotali len lampáše a vrhali na zakrivené steny groteskné tiene.

Mladí muži, čo tu boli zhromaždení, si pripíjali jeden prípitok za druhým. Posilnení nacizmom a dostatkom schnappsu by sa sotva vedeli brániť tomu, čo malo prísť. Nemohli vznášať námietky v hodine dvanástej ani v poslednej chvíli strácať nervy. A Kammler si rozhodne nemohol dovoliť nič také, lebo o kus ďalej v tomto komplexe tunelov bolo skryté najväčšie tajomstvo ríše.

Predstavovalo to plody práce popredných vedcov nacistického Nemecka – *Uranverein*. Spojenými silami vytvorili *Wunderwaffe* – zázračnú zbraň –, akej nebolo roveň.

Kammlerov veľkolepý plán – a bezpochyby najvýznamnejšia machiavellistická operácia hlavného velenia SS – sa spoliehal na to, že nukleárny program zostane utajený pred postupujúcimi Spojencami. Preto tá obeta – podľa generála absolútne potrebná.

Na chvíľu zdvihol pohľad. Úzka šachta stúpala takmer kolmo k hviezdinatej oblohe – bol to vetrací kanál. Týchto šesťdesiat mladých mužov sa ráno zobudí na svitaní s kolosálnou opicou. Ale to bude ich najmenšia starosť, premýšľal pochmúrne.

Vysoký, štíhly generál SS vstal. Chytil do ruky svoj obradný meč s rukoväťou zdobenou výraznou lebkou a poklopal ním po stole. Huriavk postupne stíchol a namiesto neho sa ozýval pokrik.

„*Das Werwolf! Das Werwolf! Das Werwolf!*“

A tie slová opakovali znova a znova čoraz hlasnejšie.

Táto armáda fanatických mladých nacistov verila, že sa pripravuje zaryto bojovať a vzdorovať Spojencom. Dostali meno Werwolves a ich údajným veliteľom bol sám generál SS Kammler – *Das Werwolf* – hlavný usporiadateľ dnešného zhromaždenia.

„*Kameraden!*“ zvolal Kammler v snahe utíšiť ten krik. Skandovanie napokon stíchlo.

„*Kameraden*, dobre ste si pripili! Tie prípitky sú hodné hrdinov ríše! Ale čas oslavy sa skončil. Nastal čas nášho hnutia odporu. Dnes, ešte v túto hodinu zasadíte skvelý pamätný úder. To, čo tu ochraňujete, bude naše konečné víťazstvo. Vaše hrdinské úsilie vpadne do tyla nepriateľa! Vďaka vášmu úsiliu využijeme zbraň, ktorá nás urobí neporaziteľnými! S vašou pomocou premôžeme nepriateľa!“

Znova zaburácal krik a odrážal sa od stien.

Generál zdvihol pohárik na posledný prípitok. „Vytrhneme víťazstvo z pazúrov porážky! Na tisícročnú ríšu! Na fűhrera... Heil Hitler!“

„Heil Hitler!“

Kammler tresol pohár na stół. Dovolil si jeden pohárik schnappsu, aby mu spálil hrdlo – tá opilecká guráž mu pomôže zvládnuť to, čo teraz príde a na čo sa vôbec netešil.

Ale to neskôr.

„Na miesta!“ zvolal. „Všetci na miesta! Je päť hodín ráno a zakrátko vybuchnú nálože!“ Prebehol pohľadom po zhromaždení. „Vrátim sa. Vrátime sa. A keď vás prideme vyslobodiť z tohto miesta, urobíme to s nezdolnou silou.“ Odmlčal sa. „Najtmavšia hodina je tesne pred svitaním – a bude to svitanie novej nacistickej nadvlády!“

Znova jasot.

Kammler tresol do stola s definitívnou platnosťou. „Do boja! Za víťazstvo!“

Muži dopili posledné kvapky alkoholu a začali pobehovať sem a tam. Kammler chladným pohľadom sledoval ich pohyb. Všade to hučalo ako v úli a presne to chcel. Nemohol si dovoliť, aby mal niektorý vojak zajačie úmysly a pokúsil sa uniknúť.

Kammler naposledy skontroloval, či sú masívne oceľové dvere v útrobach jaskyne pevne zatvorené, a potom vykročil k tmavému východu, kde sa muži sklánali nad kotúčmi drôtu a detonačnými debnami a robili posledné prípravy.

Generál vyslovil posledné slová povzbudenia a vyšiel z východu Tunela 88, ako tá stavba bola známa. Kammler v skutočnosti netušil, koľko tunelov tvorí tento obrovský komplex. Rozhodne tu zomreli státisíce väzňov z koncentračných táborov, ktorí hľbili chodby v útrobach hory.

Niežeby ho to trápilo. Bol strojom tej masovej vraždy. On bol ten génius, ktorý sa za tým skrýval. Tí, čo tu zahynuli – Židia, Slovania, Cigáni, Poliaci, *Untermenschen*, čiže podľudia – dostali, čo si zaslúžili. Podľa neho to bolo ich prirodzené právo.

Číslo 88 však nehovorilo o počte tunelov. H bolo ôsme písmeno abecedy a 88 bola šifra SS, ktorá znamenala „HH“ – alebo Heil Hitler. Tak ho pomenovali na osobnú žiadosť Der Oberste Führer der Schutzstaffel – najvyššieho veliteľa SS, samého Hitlera. Na tomto mieste bude uložený najväčší úspech nacistického Nemecka, ktorý môže znova vdýchnuť život tisícročnej ríši.

Kammler na chvíľu zastal a napravil si čiapku. Pri tých oslavách sa mu mierne posunula nakrivo. Keď si ju naprával, prstami sa dotkol *Totenkopf SS* – hlavy smrtky – zvečnenej vpredu: prázdne očné jamky hľadeli do diaľky, ústa bez perí sa maniacky škerili. Bol to viac ako primeraný symbol toho, čo malo prísť.

Ked' si Kammler napravil čiapku, obrátil sa k postave po svojom boku oblečenej v uniforme scharführera SS. Aj tento muž sa ledva dotkol alkoholu.

„Konrad, auto, prosím. Len čo vybuchnú nálože, vyrazíme na cestu.“

Scharführer Konrad Weber elegantne zrazil opätky a náhlil sa preč. Bol pristarý na tú hodnosť – nebol oveľa mladší ako Kammler – a nikdy sa neoženil ani nemal deti. Ríša, presnejšie SS bolo preňho všetko. Bola to jeho náhradná rodina.

Kammler sa obrátil tvárou k hore, ktorá sa pred ním týčila. Na oblohe bolo vidieť prvé modrasté náznaky svítania, ktoré mu pripomínali, čo treba urobiť. V tejto hodine – hodine duchov – si len málo ľudí všimne výbuchy, niežeby tu boli nejakí svedkovia. Kammlerovi vojaci už niekoľko dní prečesávali túto oblasť na všetky strany a čistili ju od civilistov, ktorí mali smolu.

Zozadu bolo počuť škripanie pneumatík na jedinej kamenistej ceste, ktorá viedla z tejto odľahlej oblasti. Tmu preťali reflektory, sčasti zakryté, aby ich nezbadali nijakí spojeneckí vojaci.

Kammler sa usmial. Skvelé, verný Konrad za volantom jeho štábneho auta.

Reflektory osvetlili scenériu a vrhali na ňu tlmené svetlo a tieň. Svah bol dolu husto porastený borovicami, takže

zívajúci vchod do Tunela 88 – a celý rad podobných otvorov po oboch stranách – nebolo vidieť. Z každého vchodu viedla spleť drôtov rozmiestnených na skalnej tvári.

Kammler počkal, kým jeho šofér nezaparkuje auto, a všimol si, že nechal bežať motor, ako mu kázal. Scharführer Weber bol dobrý človek a prejavil sa ako absolútne verný sluha. Vyvinulo sa medzi nimi nevyslovené porozumenie – inštinktívna empatia.

Škoda vzhľadom na to, čo sa malo stať.

Z tmy sa vynorila ruka scharführera Webera, podával mu poľný telefón.

„Pane.“

Kammler vzal slúchadlo. „Ďakujem. Počkaj v aute. Len čo skončím, vyrazíme tou istou cestou, ako sme prišli.“

„Áno, herr general.“

Dvere na aute sa zabuchli.

„Herr obersturmführer, ste pripravený?“ povedal Kammler do telefónu.

„Áno, herr general.“

„Výborne. Keď uvidíte moje auto zastať na kraji čistiny, konajte. Ale doprajte mi čas, aby som mohol vystúpiť a byť osobným svedkom toho veľkolepého divadla.“

„Áno, herr general. Rozumiem. Heil Hitler.“

„Heil Hitler.“

Kammler otvoril dvere na strane spolujazdca a vkĺzol na lesklé čierne kožené sedadlo, potom naznačil scharführerovi Weberovi, aby vyrazil. Motor elegantného vozidla značky Horch V8 zaburácal a auto sa dalo do pohybu. Asi o minútu na mieste, kde sa piesčitá cesta strácala v hustom borovicovom poraste, Kammler naznačil, aby Weber zastal.

„Tu je dobré miesto.“

Vystrčil vyleštené kožené čižmy z auta a postavil sa čelom k príkremu zrázu. Keď sa nad horami na východe zjavili prvé lúče svitania, sfarbili skalnú tvár pred ním dobronzoava.

Kammler sa oprel o dvere na strane spolujazdca a pripravil sa na to, čo malo prísť. Pritom sa mu trochu rozhalil hrubý kožený plášť a bolo vidieť malú pištoľ Walther PPK, ktorú mal pripnutú v puzdre na boku.

Dotkol sa jej rukou, tak ako pred chvíľou čiapky s lebkou, aby sa uistil, že ju má poruke.

Už čoskoro.

Kammler otvoril ústa dokorán, naznačil šoférovi, aby urobil to isté, a dvaja príslušníci SS stáli čelom k hore s ústami otvorenými ako ryby. Aj v takejto diaľke bolo treba urobiť preventívne opatrenia, lebo pri takom mohutnom výbuchu by im mohli prasknúť bubienky.

Keď nastala explózia, bolo to presne to, v čo Kammler dúfal.

Rad výbuchov sa šíril od spúšťacieho mechanizmu v Tuneli 88 a detonačné káble horeli tak rýchlo, že boli nerozoznateľné. Celá štyristometrová skalná tvár sa rozpadla a premenila sa na rozvírenú masu trosiek.

Celý svah akoby sa v tej chvíli zdvihol a rozsypal sa na prach zo žuly a kamenia. Pri tom výbuchu sa rozleteli stovky ton rozbitých skál a začali padať dolu ako zdrvujúca prílivová vlna.

O chvíľu šoková vlna zasiahla týchto dvoch pozorovateľov, desivo rozhojdala auto a odvíjala Kammlerovi čiapku aj kožený plášť, potom narazila do lesa za nimi. Takmer vzápätí ju nasledovala zvuková vlna, nad nimi to neuveriteľne hučalo a vrčalo a ten zvuk im prenikol až do hlavy.

Nakoniec hluk stíchol a Kammler sa vystrel. Sila výbuchu ho nútila učupíť sa – niežeby jemu a scharführerovi Weberovi hrozilo veľké nebezpečenstvo. Prešiel si rukou po plášti a zmazal biely poprašok, ktorý priniesol ten výbuch.

Oči upriamil na horský svah. Keď sa vzduch konečne vyjasnil, žasol nad tým, čo videl. Vyzeralo to presne tak, ako chcel – ani čo by masívny zosuv pôdy zrovnal so zemou celú jednu stranu hory.

Kde-tu tmavočervené pruhy ukazovali, kde sa rozletela na kusy bohatá žila minerálov – možno železa – a skĺzla po svahu. Vyvrátené stromy ležali ako kopy roztrúsených triesok, rozdrvených ťarchou skál. Ale rozhodne nebolo ani stopy – ani náznaku – po komplexe tunelov, ktorý teraz ležal skrytý pod hradbou trosiek, ani nehovoriac o šesťdesiatich mladých vojakoch pochovaných vnútri.

Kammler spokojne prikývol. „Dobre. Môžeme ísť,“ oznámil jednoducho.

Weber vkĺzol za volant a položil nohu na plyn. Kammler si sadol vedľa neho, naposledy pozrel na scenériu zahalenú prachom a naznačil scharführerovi, že môžu ísť.

Tmavý les ich pohltil. Pár minút prešli v tichu alebo aspoň v relatívnom tichu. Aj v túto hodinu bolo v diaľke počuť dunenie diel. Prekliati Američania radi predvádzajú svoju vojenskú prevahu nad Wehrmachtom.

Ticho prerušil Weber. „Kam to bude, herr general, keď zídeme zo štrkovej cesty?“

„Veru kam, Konrad? Kam pôjdeme?“ premýšľal Kammler. „Na jednej strane Američania a Briti, na druhej Rusi, kam sa my schutzstaffel obrátíme?“

Weber akoby si chvíľu nebol istý, čo povedať, a či sa od neho vôbec čaká odpoveď. Napokon zrejme usúdil, že sa čaká.

„K Werwolves, herr general? Vyhľadáme ich sídlo?“

„Dobrý nápad, Konrad,“ odvetil Kammler, pohľad upieral cez okno na tmavé stromy. „Rozumný návrh. Keby mali sídlo. Ale mám podozrenie, že nič také neexistuje.“

Scharführer Weber sa zatváril zmätene. „Ale, herr general, také hnutie, ako sú Werwolves, určite...“

Kammler pozrel na šoféra. Mladší muž bol bezpochyby telesne zdatnejší, takže musí byť opatrný. „Určite čo, Konrad?“

Weber silnejšie zovrel volant. „No, herr general, ako dlho vydržia naši *kameraden* pod tou horou? Bude ich treba odtiaľ dostať. Ako sme sľúbili.“

„Nie, Konrad. Oprava. *Ja* som to sľúbil. Ty si nič neľuboval.“

Weber prikývol, oči upieral na cestu pred sebou. „Samozrejme, herr general.“

Cesta viedla cez riečne koryto zavalené skalami. Scharführer Weber bude musieť dávať veľký pozor, aby nedostal defekt alebo nepoškodil nápravu auta.

Kammler hľadel pred seba, očami prenikal cez šero lesa na svitání. „Mohol by si zastaviť, Konrad?“ Predstieral úsmev. „Aj generál SS si musí niekedy ulaviť.“ Ukázal na riečne koryto. „Možno na druhej strane.“

„Samozrejme, herr general.“

Plazili sa po drsnej zemi, auto stonalo a mykalo sa pri každej otáčke kolesa. Keď boli na druhej strane, Weber zastal a Kammler vystúpil z auta, urobil pár krokov, akoby si chcel ulaviť v súkromí.

Len čo bol z dohľadu, vybral z puzdra pištoľ a nabil ju. Bol pripravený.

BEAR GRYLLS

POĽOVAČKA

Z anglického originálu *The Hunt*, ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Orion Books, značka The Orion Publishing Group Ltd, Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, an Hatchette UK company, v roku 2018, preložila Tamara Chovanová.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2019.

Číslo publikácie 2 042

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh

www.albatrosmedia.sk / eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/ 4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.